

Los lazos que nos unen

Títol original: *L'attachement* **Direcció:** Carine Tardieu **Guió:** Carine Tardieu, Raphaële Moussafir, Agnès Feuvre, Agnès de Sacy. (novel·la: Alice Ferney) **País:** França **Durada:** 106 min **Any:** 2024 **Gènere:** Drama **Interpretació:** Valeria Bruni Tedeschi, Pio Marmaï, Vimala Pons... **Música:** Eric Slabiak **Fotografia:** Elin Kirschfink, Yann Maritaud **Distribuidora:** Karma Films **Estrena a Espanya:** 26/09/2025

Pendent de qualificació

Doblada en espanyol / Versió original en francès, amb subtítols en espanyol

SINOPSI

L'inesperat viatge emocional de la Sandra, una llibretera decididament independent la vida de la qual fa un tomb en implicar-se sense buscar-ho amb la família del seu veí Alex, un jove arquitecte vidu amb dos fills petits. (FilmAffinity)

CRÍTICA

Carine Tardieu, ofereix una visió fresca sobre la pèrdua familiar en abordar el dol des d'una perspectiva poc convencional: la de la veïna del davant. A diferència d'altres pel·lícules franceses que tracten el tema d'un nen petit afrontant la mort d'un pare, aquesta història se centra en la xarxa de relacions humanes que sorgeix a partir d'aquesta tragèdia. Aquí, les absències són l'eix emocional, recordant-nos que cuidar dels altres és l'única manera de sostenir-se quan tot sembla esfondrar-se.

El relat té lloc en un edifici d'una ciutat francesa no especificada, on els apartaments de la Sandra (Valeria Bruni Tedeschi) i l'Alex (Pio Marmaï) comparteixen el mateix replà. La Sandra, una dona que viu sola i dirigeix una llibreria feminista, es veu inesperadament obligada a cuidar de l'Elliott (César Botti), el fill petit de l'Alex i la seva parella Cécile. El que comença com una breu interacció entre veïns es converteix en un vincle profund i commovedor quan la Cécile mor després de donar a llum. La Sandra, poc acostumada a tractar amb nens, s'adapta de manera honesta i oberta a l'Elliott, oferint una amistat sincera que es converteix en un refugi emocional per al nen.

El dol de l'Alex és palpable, i encara que té el suport de la seva família i una relació sòlida amb el David (Raphaël Quenard), el pare biològic de l'Elliott, les seves emocions el desborden en moments clau. La pel·lícula mostra amb habilitat la complexitat de les dinàmiques familiars, amb l'Alex intentant equilibrar l'amor pels seus fills amb el seu propi dolor. Mentrestant, la figura de la Sandra, que podria haver-se quedat al marge, es converteix en un pilar important per a l'Elliott i, eventualment, per a l'Alex i la seva filla acabada de néixer, la Lucille.

La direcció de Tardieu destaca per la seva capacitat per captar les interaccions íntimes i els petits detalls que revelen el caràcter dels protagonistes. Valeria Bruni Tedeschi brilla com a Sandra, mostrant una calidesa que rares vegades s'associa amb personatges sense fills al cinema. Pio Marmaï, per part seva, ofereix una interpretació plena de matisos, combinant la fragilitat emocional de l'Alex amb una masculinitat afectuosa i tendra.

El treball de la directora de fotografia Elin Kirschfink i l'editora Christel Dewynter reforça aquesta sensació de proximitat i realisme. La pel·lícula se sent com si estigués filmada en temps real, capturant la quotidianitat dels seus personatges de manera autèntica. El final, encara que inesperat, deixa una sensació d'esperança, com si fos el començament d'una nova etapa, ple de possibilitats i de nous llaços per teixir.

Fernando Bertucci - caligari.com